
Юры Гумянюк

...ксьндз ня можа дачакацца ночы,
поп чакае надыходу дня...

У рэжыме ультрафіялету...

Сад дзяцінства

Маё дзяцінства ў райскім садзе —
ядвабны лісьцік шмарагдовы
з кропелькамі ранішняй расы
плыву сабе па хвалях кветак
ды ўсмоктваю іх водар далікатны

сьцябліны мажныя бы мачтавыя сосны
я ж — красналюдак у калысцы травяной

расьлінны сьвет гудзеньне пчолаў
і колер неба з плямамі кефіру
далёка ўверсе і не скаштаваць
цяпер ужо пладоў тых райскіх
ружова-прамінулага дзяцінства.

На даўнім здымку

На даўнім здымку я, нібы апачы, —
ў вяночку з пёраў, ножык у руцэ.
Цяпер такога не пабачыш —
барозны зморшчын на шчацэ.

На даўнім здымку — зеляніна лета,
мой дзед пад сьлівай ў хустцы, як пірат,
бабуля смажыць тлустыя катлеты,
і газіроўку п'е стрыечны брат.

На даўнім здымку — верныя сабакі
ля ног пільнуюць сьціплы дабрабыт,
а я павольна трушчу казінакі
ды мару, бы філосаф Геракліт.

На даўнім здымку ў квецені і сонцы
шчасьлівы момант — птушка на плячы!
Усьмешка дзеда
 плішчыцца ў бясконцасьць,
і ад дзяцінства нельга уцячы...

У рэжыме ультрафіялету

Адно ў рэжыме ультрафіялету
мажліва распазнаць усе прадметы,

якія існавацьмуць паралельна —
лагодна-незаўважна і суцэльна.

А так — яны падобныя да мараў,
калі глядзець праз прызму акулераў.

І рыфмы, так патрэбныя паэту,
жывуць ў рэжыме ультрафіялету.

ПАДАРОЖЖА

Па дарозе з Поўначы на Поўдзень
у бардовым няўтульным «Ікарусе»
сузіраю зьмену родных краявідаў

на вялікай хуткасьці
немагчыма спазнаць усе таямніцы
флары і фауны

гэтаксама як ня ўдасца
на працягу хуткаплыннага жыцця
спазнаць самога сябе

«ПАСХА»

Даляцеў з нябёсаў звон прарочы,
нібы пошчак капытоў каня.
Ксёндз ня можа дачакацца ночы,
поп чакае надыходу дня.

Я ж пільную, як бабуля «пасху» —
булку смачную сьпячэ й пірог.
І тады з вясновым пахам краскаў
у маёй душы ўваскрэсьне Бог.